

Діагностика внутрішніх умов функціонування підприємства дозволяє зібрати значну кількість інформації про його стан. В умовах сучасного розвитку цифрових технологій це дозволяє сформулювати масив внутрішніх даних, які описують минулі, поточні стани різних елементів підприємства як системи, що дає можливість спрогнозувати їх зміни і контролювати відхилення параметрів діяльності при реалізації поточних завдань.

Інтегрованість діагностики внутрішнього стану автотранспортного підприємства (АТП) в загальну систему управління діяльністю дозволяє забезпечити менеджмент підприємства необхідною якісною інформацією, дотримуючись головних вимог до неї: об'єктивність, оперативність, раціональність. Цифрова трансформація скорочує часові, трудові, фінансові витрати, пов'язані з пошуком даних для формування оптимальних управлінських рішень на основі моделювання зв'язків між різними підрозділами АТП.

При цифровій трансформації автотранспортних підприємств відкриваються перспективи підвищення їх конкурентоспроможності на основі більш динамічного і ефективного аналізу поточного стану, а також моделювання і прогнозування економічної стійкості при різних стратегічних і тактичних управлінських рішеннях [2].

Таким чином, діагностика внутрішнього стану АТП потребує чітко організованого інформаційного забезпечення, яке представляє собою систему даних і способів їх обробки, які дозволяють вивчати реальний стан підприємства, оцінювати фактори, які визначають значення показників його діяльності, і виявляти можливість здійснення керуючих дій. Для створення такого інформаційного забезпечення в сучасних умовах потрібна цифрова трансформація у всіх сферах його діяльності.

Джерела та література

1. Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки. Схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січня 2018 р. № 67-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/storage/app/uploads/public/5a7/c21/c86/5a7c21c867bde621479479.doc> (дата звернення: 17.10.2020)
2. Бойко В. В. Сучасні тенденції розвитку економічної діагностики стану підприємств. *Економіка та управління на транспорті*. 2017. Вип. 4. С. 18–24.
3. Morosanova A., Meleshkina A., Markova O. Digital Transformation in Transport: Development Opportunities and Risks of Restricting Competition. *Journal of Modern Competition*. 2019. Vol. 13, № 3 (75). P. 73–90.

Bondar-Pidgurska O. – doctor of economics, associate professor, associate professor of management;
Karangwa C. – master's degree in Business Administration (MBA) in management, ph. d. applicant;
Kalu Robinson Abuchi – master of management
Ukoopspilka "Poltava University of Economics and Trade"

Innovative Activity as a Tool to Increase the Competitiveness of Corporations in Conditions Non-Industrial Economy

Given the need to adapt national economies to the goals of sustainable development of the 21st millennium, it is necessary to create a solid foundation for the implementation of an innovative model of economic growth [1; 2].

The neo-industrial economy must come to the rescue. This is one of the brightest trends in the modern development of the world economy at the beginning of the XXI century, which consists in the revival of interest in the industrial sector, purposeful formation of its progressive structure (technological and sectoral), significant efficiency and competitiveness.

An important factor is, in particular, the unexpectedly rapid movement of the “workshop of the world” from North to South, to the countries of East and Southeast Asia, which occurred in the late twentieth – early twentieth century. The result was a noticeable cooling to the ideas of the Washington Consensus (imperatives of privatization, liberalization, stabilization) and a revival of interest in active regulation of the economy, especially in industry, the search for new, more effective forms and methods” [3, 7].

There has been a clear paradigm shift in the world regarding the choice of ways to develop the national economy. Now it is no longer a common post-industrial problem of priority of the information sector, but the establishment of production of material goods, without control over the production of which, as it turned out, the information economy loses even in the most developed countries (at least in part) its potential competitiveness.

The main purpose of the neo-industrialization of national economies is the transition to knowledge-intensive “smart” leading production, ie “a set of measures based on the use and coordination of information, computational automation, software capabilities, sensor devices, computer networks, leading materials and new opportunities, natural sciences in the fields of nanotechnology, chemistry, biology, etc. Such production includes both new methods of manufacturing already known products (which cannot be abandoned) and the production of new products using advanced technologies” [3, 8].

In this regard, countries seeking to actively participate in the formation of a new global economic structure, including industrial, face the task of developing and implementing a national model of neo-industrialization that can respond in a timely manner to environmental challenges and threats. Within the national model of neo-industrialization, the set economic, environmental and social goals of the 21st millennium are realized through effective management of innovation activities of corporations, leading to an innovative product or innovation process (table 1).

Table 1

Definition of “innovation”

Author	Interpretation
International standards (Oslo Textbook) [4]	According to international standards, innovations are defined as the end result of innovative activities embodied in a new or improved product sold, a new or improved technological process used in practice, or a new approach to social services
The document “On the creation of the European Institute of Innovation and Technology” [5]	Innovation is a process, including its outcome, through which new ideas respond public or economic interests and generate new goods, services or models of enterprises or organizations that have been successfully introduced into an existing market or are capable of creating new markets
Green Paper [6]	Innovation is seen as synonymous with the successful production, implementation and operation of innovation in the economic and social spheres
Law of Ukraine “On innovation” [5]	Innovations have recently (applied) and (or) improved competitive technologies, products or services, as well as organizational and technical solutions of production, administrative, commercial or other nature, which significantly improve the structure and quality of production and (or) social sphere
Androschuk G. [6]	Innovations are: a) improvement and expansion of the range of goods, services and related markets; b) the use of new methods of production, supply and marketing; c) making changes to management, organization and working conditions, training of the workforce
Vodachek L., Vodachek O. [7]	This is a new scientific and organizational combination of factors of production, which is motivated by entrepreneurial spirit. This is a new function of production, a leap from the old production function to the new
Santo B. [8]	This is the practical use of ideas, inventions, which leads to the creation of the best products, technologies, focused on economic benefits, profits, additional profits, covering the entire range of activities – from research and development to marketing
Schumpeter J. [9]	Embodiment of a scientific discovery, technical invention in a new technology or in a new product

Source: summarized by the authors.

Therefore, to create conditions for the implementation of sustainable development goals, it is necessary to build a neo-industrial economy (fig. 1).

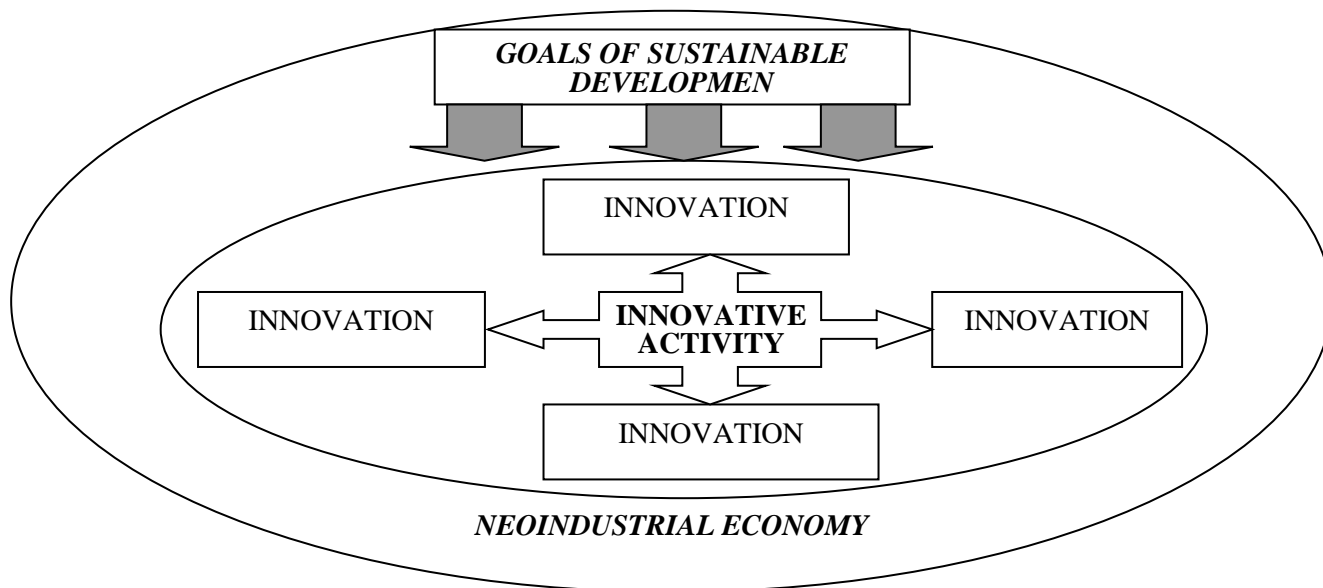

Fig. 1. The scheme of substantiation of expediency of use of innovative activity as the tool of competitiveness of corporations in national economies of the world

Source: author's development.

Increasing the competitiveness of corporations through effective innovation management will not only increase their profits, but will also become, according to the results [10], the basis for the formation of the middle class in the national economy.

When the number of the middle class grows and reaches more than 61,8 % of the population (the rule of the golden ratio [11]), the state and the economy become stable, which will positively affect the level of satisfaction of vital interests of society, society and the state as a whole.

Thus, innovation is a tool to increase the competitiveness of corporations in the format of the neo-industrial economy, which creates the necessary conditions for achieving the goals of sustainable development of the 21st century. This will make future generations more progressive than they are today.

Sources and literature

1. Бондар-Підгурська О. В. Науково-методологічні засади сталого інноваційного соціально орієнтованого розвитку економіки: монографія. Полтава: РВВ ПУЕТ, 2016. 531 с.
2. Бондар О. В. Менеджмент інноваційної діяльності машинобудівних підприємств: автореф. дис. ... канд. екон. наук за спец. 08.06.02 – підприємництво, менеджмент та маркетинг. Київ: Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка, 2002. 20 с.
3. Національна модель неіндустріального розвитку України: монографія/В. П. Вишневський, Л. О. Збарзська, М. Ю. Заніздра та ін.; за заг. ред. В. П. Вишневського; НАН України, Ін-т економіки та промисловості. Київ, 2016. 518 с.
4. Oslo Manual 2018. Guidelines for collecting, reporting and using data on innovation. OECD, European Union, 2018. URL: <https://www.oecd-ilibrary.org/docserver/9789264304604-en.pdf?expires=1586710361&id=id&accname=guest&checksum=CBE52002DE7CF471560A1026E0A88185>
5. Закон України «Про інвестиційну діяльність». *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 47. 647 с.
6. Андрюшук Г. О., Еннан Р. Є. Інноваційна політика Європейського Союзу. *Наука та інновації*. 2009. Т. 5. № 5. С. 85–97.
7. Водачек Л., Водачек О. Стратегия управления инновациями на предприятии. Москва: Экономика, 1989. 168 с.
8. Санто Б. Инновация как средство экономического развития: пер. с венгер. Москва: Прогресс, 2006. 296 с.
9. Шумпетер Й. А. Теория экономического развития (исследование предпринимательской прибыли, капитала и цикла конъюнктуры): пер. с нем. Москва: Прогресс, 2005. 453 с.

10. Бондар-Підгурська О. В. Механізм формування середнього класу як основа конкурентоспроможної економіки та сталого інноваційного розвитку України. *Економіка та держава*. 2012. № 7 (лип.). С. 22–26.
11. Никитенко П. Г., Кулаков Г. Т., Бондарь О. В. Методология динамического прогнозирования социально-экономического развития государства с учетом последствий мирового финансово-экономического кризиса. *Проблемы инновационного развития и креативная экономическая мысль на рубеже веков: А. К. Шторх, С. Ю. Вите, А. А. Богданов: материалы Междунар. науч.-практ. конф. (г. Минск, 25–26 марта 2010 г.)*. Минск: Право и экономика, 2010. С. 279–285.
12. Бондар О. В., Глебова А. О. Інноваційний менеджмент: навч. посіб. Київ: Освіта України, 2013. 480 с.

Буксина І. – аспірант кафедри
«Вищої математики»
ДВНЗ «КНЕУ ім. В. Гетьмана»
м. Київ, Україна

Державне регулювання розвитку регіону

Сучасні підходи до формування стратегії розвитку України відзначені поглибленням процесів децентралізації державного управління, формуванням новітньої моделі регіонального управління та активізацією сукупного економічного, соціального, ресурсного потенціалу регіонів для забезпечення сталого зростання держави. На державному рівні проголошено, що регулювання соціально-економічного розвитку регіонів належить до пріоритетних завдань державного управління, є одним із ключових питань у процесі становлення нової моделі соціально орієнтованої ринкової економіки в Україні, вагомим механізмом забезпечення територіальної цілісності та стабільності в державі. Питання розвитку і взаємодії регіонів є надзвичайно актуальними для України, адже відсутність обґрунтованої політики регіонального розвитку держави може призвести до зростання диспропорцій та загострення економічних, політичних і соціальних проблем.

Сталий розвиток будь-якої держави вимагає створення єдиного господарського комплексу з ефективним використанням місцевих ресурсів, переваг територіального поділу праці та запобігання ускладненням на політичному, економічному, міжетнічному ґрунті. Регіон є цілісною системою зі своїми структурою, функціями, зв'язками із зовнішнім середовищем, історією, культурою, умовами життя населення, а регіональний фактор відчутно впливає на розвиток держави в цілому. Проте на сучасному етапі до найважливіших проблем, з якими стикнулася Україна, належать питання загострення диференціації соціального та економічного розвитку територій нашої держави [3]. Забезпечення рівних умов функціонування соціально-економічних комплексів регіонів України вимагає цілеспрямованих дій з боку держави шляхом регулювання розвитку регіонів та сприяння окремим регіонам, використання особливостей їх природного, виробничого і ресурсного потенціалу. Існують великі розбіжності між суттю проблеми й методами її вирішення, між теорією і практикою, як у питанні формування та реалізації регіональної політики держави. Для вирішення цих проблем виникає необхідність створення умов для оптимальної економічної самостійності регіонів, впровадження організаційних, правових та економічних заходів для забезпечення ефективного державного регулювання процесів регіонального розвитку країни та координації міжрегіональних зв'язків. Державне регулювання регіонального розвитку передбачає організовані системні дії щодо забезпечення сталого і збалансованого функціонування регіональних систем, що мають на меті покращання якості та підвищення рівня життя населення. Державне регулювання регіонального розвитку поширюється на ті сфери діяльності, які віднесено до компетенції державного рівня управління. До них належать:

– політика природокористування;